

den stringente lovgivningsmodel, regeringen har lagt op til, umuliggør den fornødne fleksibilitet og tilpasning. En række ønskelige ændringer er teknisk umulige at udforme i form af konkrete ændringsforslag. Mindretallet beklager dette – og beklager i øvrigt også den helt uansvarlige forcerede udvalgsbehandling af et kompliceret lovgivningskompleks, der er afgørende for over 2 mill. lønarbejderes, erhvervslivets og det offentliges kommende vilkår.

En udvalgsbehandling af et sådant kompleks, der knap har tilladt gennemlæsning af de mange henvendelser udefra eller besvarelser af spørgsmål til ministre, og hvor deputationsmodtagelsernes afslutning i flere tilfælde næsten har haft karakter af udsmidning, og hvor kontakt fra udvalgsmedlemmer til parti-grupper har været en illusorisk mulighed, danner et alt andet end ansvarligt – endsige respektindgydende – grundlag for en så betydningfuld lovgivning.

Det skal understreges, at denne beklagelse ikke er rettet mod udvalgets formand, men mod det flertal i udvalget dannet af regeringspartierne, som bærer det reelle ansvar herfor.

Et *sjette mindretal* (venstresocialisternes medlem af udvalget) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling.

Ingen kan være i tvivl om, at venstresocialisterne er konsekvente modstandere af indkomstpolitik eller lønpolitik og regeringsindgreb i overenskomsterne. De kortsigtede virkninger af denne politik, som kommer til udtryk i den fremlagte bukete af lovforslag, er velkendt af lønarbejderne, nemlig reallønsnedgang, arbejdsløshed og øget udbytning af arbejdskraften.

På lidt længere sigt er perspektiverne endnu mere dystre. Ud over de omtalte virkninger, så er indkomstpolitikken begyndelsen på en udvikling i retning af et totalitært samfundssystem vendt mod lønarbejderne. Den samlede bukete af lovforslag fortsætter de tidligere års undergravning af fagbevægelsens troværdighed som forhandlings- og kamporganisation for lønarbejdernes løn- og arbejdsforhold.

Ved de sidste tre overenskomstafslutninger – denne medregnet – er der grebet ind, og det er helt ude af trit med det reelle indhold at kalde de eksisterende rammer for lønar-

bejdet for overenskomster. Indgrebene ligner ikke hinanden. Der er sket en klar kvalitativ udvikling med tydelige korporativistiske træk. En lang række overenskomster forlægges, uden at der overhovedet har været tale om forhandling. De få aftaler, der er indgået før lovindgrebets ikrafttræden, respekteres, men de uafklarede spørgsmål på enkelte afgrænsede områder afgøres ved tvungen voldgift. Hele indgrebet er udtryk for en tvungen voldgift. Ikke-forhandlede overenskomster udsættes for minimale justeringer ved hjælp af nye institutioner: paritetisk sammensatte nævn. Disse tiltrædes af en opmand, der er udslaggivende i tilfælde af uenighed.

Venstresocialisterne ser heri en udvikling hen mod en mere permanent voldgiftsfunktion, der desværre passer alt for godt til LOs og socialdemokratiets ønsker om trepartsorganer til løsning af arbejdsmarkedets forhold, herunder overenskomsterne. Dette organ tiltænkes en rolle i den centralistiske opstilling af lønrammer, som så kan udmøntes af de i lovforslagene indeholdte nævn. Fagbevægelsen bliver helt underlagt de statslige målsætninger ved overenskomstafslutningerne. Arbejdspladser og fagforeninger må i praksis afvise denne udvikling og fortsætte kampen mod statens forsøg på at disciplinere arbejderklassen, som det kommer til udtryk i statsmagtens forsøg på at kriminalisere blokadevåbnet, politiets indsats mod aktionerende arbejdere m. m. Udviklinger, der er en klar konsekvens, hvis de partier, der står bag indkomstpolitikken, også ønsker den overholdt.

Venstresocialisterne har fra starten støttet arbejdspladsers og fagforeningers krav om bl. a. 35 timers arbejdsuge uden løn nedgang og tempoopskruining, højere løn, fuld dyrtidsdækning samt længere ferie.

Venstresocialisterne agter derfor at stemme for lovforslagene om ændring af ferieloven og medhjælperloven med de ændringsforslag, der er stillet af Jørgen Jensen (DKP) og Freddy Madsen (DKP) uden for betænkningen. Det gør venstresocialisterne, fordi ændringerne i de to love alene vedrører finansieringen af ferien samt feriens længde. De øvrige lovforslag stemmer venstresocialisterne klart imod og dermed imod suspensionen af to dyrtidsportioner, som bl. a. skal finansiere den ekstra ferie. Det er arbejdsgiverne alene, der skal betale for den ekstra ferie.